

elmarkedet udmøntes konkret? Hvordan skal salget af elselkaber foregå? Hvad er rimeligt? Hvem tjener på det? Og hvordan varetager vi bedst forbrugernes interesser? Her har vi stået i udgangspunktet meget langt fra hinanden.

Jeg synes, som jeg har nævnt tidligere i dag, at det er meget lykkeligt, at vi har fundet et kompromis, som efter min bedste overbevisning holder. Det har Det Radikale Venstre arbejdet meget aktivt for, nogle vil måske mene for aktivt, men vi har jo følt, at på dette område *skulle* vi have et bredt forlig, simpelt hen fordi vi, hvis der kom et smalt forlig til højre i salen på de områder, hvor vi ikke havde forlig i forvejen, så risikerede et lynhurtigt udsalg af hele det danske elnet, hvorefter den danske befolkning, forbrugere og partierne til venstre for De Konservative, ville stå med fletningerne i postkassen uden at kunne foretage os noget som helst, når vi engang får regeringsmagten igen.

Kl. 14.50

Derfor er jeg glad for, at det lykkedes at finde et kompromis, og også glad for, at det nu har et sigte, som rækker årtier frem, for det er den horisont – hvilket også flere andre har været inde på – vi skal have i forhandlingerne.

Jeg ser frem til de forhandlinger, vi skal have her i efteråret, om, hvordan de rammer så skal udfyldes. Jeg tror, de bliver mindst lige så interessante som det at definere rammerne, og som nævnt tidligere vil vi lægge stor vægt på, at den forbrugerbeskyttelse, vi har kæmpet for, holder, at der bliver reel konkurrence, og at de yderste net ikke bliver udsat for monopoludnyttelse, og vi vil holde godt øje med, at de midler, vi har afsat til vedvarende energi, bliver brugt rigtigt og fremsynet, og endelig at det transmissionsnetsselskab, vi skal have lavet, bliver lavet fornuftigt og med incitament til at kigge på forsyningssikkerheden i et længere perspektiv. Så meget om hele strukturdebatten.

Tilbage er jo altså så hele det andet forhandlingskompleks, det, vi har kaldt 19. juni-aftalen, som jo handler om vedvarende energi og jo også i et eller andet omfang om, hvordan Danmark skal opfylde sine klimaforpligtelser. Jeg må sige, at her opfatter jeg i og for sig, at parterne står endnu længere væk fra hinanden. Og jeg vil også gerne sige ret kontant fra talerstolen, at set fra et radikalt synspunkt var det tvingende nødvendigt at finde et kompromis på strukturdelen, og derfor var vi parate til at gå ret langt; vi synes, vi fik meget – jeg vil ikke stå som andre ordførere og skryde over alt det, vi har fået, og den

måde, vi har vundet over de andre på – jeg synes, vi fandt et godt kompromis, som alle kan være tjent med; vi har givet, og vi har taget, men på den anden del her, som handler om vedvarende energi, der forholder det sig jo ikke anderledes, end at vi, hvis vi ikke kan blive enige, jo så må holde os til det forlig, der ligger, og så kan vi sætte os ned og vente på, at vi får regeringsmagten igen og kan majorisere – på de punkter, hvor vi ikke har forlig – det mindretal, der må være på det tidspunkt.

Jeg ønsker ikke, at det skal være sådan, jeg ønsker, at vi skal finde sammen om en bred, miljøvenlig energipolitik, men jeg siger bare, at for mig er det en helt anden kompleks problemstilling, hvor vi ikke er tvunget til på samme måde at *skulle* blive enige, som vi er og var på det andet område.

Derfor vil jeg gerne love regeringen, jeg havde nær sagt kamp til stregen på det punkt, fordi jeg her virkelig føler, at den klimastrategi, man lægger op til – der er jo ikke kommet nogen klimastrategi endnu, der er kommet et oplæg til diskussion, men man ved ikke rigtig, hvad det er, regeringen egentlig vil gøre, når det kommer til stykket – og den filosofi, der ligger, er vi virkelig uenige i. Vi er ikke uenige i, at det skal være omkostningseffektivt – det kan alle jo være enige i – vi er heller ikke uenige i, at man skal kigge på, hvor man, som man siger, får mest miljø for pengene, men vi er meget, meget uenige om, hvordan man så opgør det miljø og de penge og kigger fremefter.

Jeg kan jo bare nævne hele aspektet med fossile brændstoffer. Jeg sad her under debatten i formiddag og læste de sidste analyser af, hvornår olieforsyningen peaker, som man siger, altså toppe, altså hvornår man regner med, at man har nået toppen af olieressourcer i verden, og det er der meget forskellige vurderinger af. De mest pessimistiske siger allerede i 2010; de mest optimistiske siger 2020. Det er faktisk ret snart begge dele. For mig er det ikke kun et spørgsmål om miljø, det er ikke kun et spørgsmål om, hvor billigt det må være at nedbringe vores CO₂-udslip med et ton, det handler faktisk om, at vi har baseret hele vores velfærdssamfund og civilisation på en energiforsyning, som inden for et 20-års-perspektiv forsvinder.

Det burde dog mane til eftertanke, synes jeg, og til, at vi på et tidspunkt finder ud af at sætte en pris på, hvad denne forsyningssikkerhed er værd, også set i et længere perspektiv, de såkaldte eksternaliteter. EU er jo som bekendt